

Ξινόμηδο

11+ ετών

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Γιάννης Ρεμούνδος

Οι ναυαγοί της ΤΗΓΑΝΙΤΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι ναυαγοί της Τηγαΐτας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Ρεμούνδος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Χρήστος Δήμος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γιάννης Ρεμούνδος, 2013
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013

ISBN 978-618-01-0226-0

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoïou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Γιάννης Ρεμούνδος

Οι ναυαγοί
της
ΤΗΓΑΝΙΤΑΣ

Εικονογράφηση:
Χρήστος Δήμος

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ γεννήθηκε το 1950 στον Πειραιά. Σπούδασε στην Πάντειο Σχολή. Έζησε στη Δανία, τη Γιουγκοσλαβία, τη Γερμανία και για αρκετό διάστημα στην Κρήτη. Έχει δύο παιδιά και σήμερα ζει στον Πειραιά. Από μικρός είχε δείξει κλίση προς το γράψιμο και έχει ήδη εκδώσει αρκετά βιβλία. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία του: ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΔΟ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ;, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, ΠΩΣ ΤΑ ΠΕΡΑΣΕΣ ΣΤΟ ΒΟΛΟ, ΚΩΣΤΑΚΗ;, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 1999 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ, που τιμήθηκε με το Βραβείο Μυθιστορήματος 2002 από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 21ΗΣ ΧΑΝΤΡΑΣ, ΤΗΣ ΚΑΚΟΜΟΙΡΑΣ!, ΑΧ, ΑΥΤΟΣ Ο ΟΜΗΡΟΣ!, ΟΝΕΙΡΟ ΕΙΝΑΙ, ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!, ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ, ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΧΑΜΕΝΟΥ CD PLAYER, Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ Ο ΚΑΤΣΙΚΟΠΟΔΑΡΟΣ και ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΥ ΧΟΥΑΝ. Επίσης κυκλοφορούν τα βιβλία του για ενηλίκους ΒΑΖΩ ΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ, ΒΑΛΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ!, ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΦΕΓΓΑΡΙ, ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΛΟΗΣ και Η ΤΕΦΡΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ. Ο Γιάννης Ρεμούνδος ασχολείται παράλληλα με τη φωτογραφία κι έχει κάνει εκθέσεις με ζωγραφισμένες και ψηφιακές φωτογραφίες.

Μακρύς πρόλογος για τους ναυαγούς πριν ναυαγήσουν

Ολα ξεκίνησαν από την επιμονή της Αφρούλας να πιλοτάρει την Τηγανίτα! Τους είχε σπάσει τα νεύρα.

«Αν δεν πιλοτάρω την Τηγανίτα θα σκάσω», γκρίνιαζε κάθε τόσο σουφρώνοντας τη μύτη της και μαουλώντας σαν κασίκα τα καστανά μαλλιά της.

Και βέβαια θα αναρωτιέστε ποια είναι η Αφρούλα και ποια είναι η Τηγανίτα. Θα σας εξηγήσω αμέσως αρχίζοντας από το δεύτερο.

Τηγανίτα λεγόταν το ιστιοφόρο του κυρίου Σίμου Μασούρη, ένα όμορφο σκαρί, σκούρο μπλε, με μια λεπτή άσπρη γραμμή στο πλάι. Όλοι σ' εκείνο το παραθαλάσσιο χωριό το κοιτούσαν με θαυμασμό και το καμάρωναν· φυσικά και ζήλευαν.

Και τώρα ιδού η Αφρούλα. Η Αφρούλα ήταν ένα αγοροκόριτσο σωστή τσιλιβήθρα, με δυνατή φωνή, συννεφιασμένο μέτωπο, δεινή κολυμβήτρια και γκρινιαρά, ξακουστή και ανυπόφορη η γκρίνια της. Εκείνη τη χρονιά είχε τελειώσει το Δημοτικό και ονειρευόταν μεγαλώνοντας να κάνει εξερευνήσεις στον βυθό των ωκεα-

νών. Ήταν σίγουρη ότι θα έβρισκε τη χαμένη Ατλαντίδα, γιατί όπως κοκορευόταν η ίδια: «Εμένα το μάτι μου κόβει».

Ο παπούς της είχε την παραλιακή ταβέρνα *Ο Κάβουρας*. Ήταν ένας μερακλής, παραδοσιακός τύπος κι είχε τη φήμη ότι έφτιαχνε την καλύτερη κακαβιά των Κυκλάδων, αν και όλοι υποψιάζονταν ότι η γιαγιά της, ένας άνθρωπος λιγομίλητος, άνθρωπος της Εκκλησίας, έβαζε το κεράκι της. Η μαμά της, η κυρία Σταυρούλα, είχε ξαναπαντρευτεί τον λιμενικό κύριο Μάκη Πανώριο κι είχαν εγκατασταθεί στο νησί εδώ κι ένα χρόνο. Ο κανονικός της πατέρας της, ο σκηνοθέτης Λεωνίδας Σάμπος, ζούσε στην Αθήνα. Για όλο αυτό το οικογενειακό μπέρδεμα η Αφρούλα δεν είχε συγχωρήσει τους γονείς της, αλλά επειδή τους αγαπούσε πολύ, τα σπασμένα τα πλήρωνε ο πατριός της. Ο σπρουμπουλός κύριος Πανώριος ήταν καλόκαρδος, χωρατατζής και φρόντιζε να της κάνει όλα τα χατίρια, αλλά εκείνη τον αντιμετώπιζε με γκρίνια και δυσπιστία. Ένα χρόνο τώρα του κρατούσε μούτρα, λόγο καλό δεν του είχε απευθύνει.

«Άλλο βάρκα κι άλλο ιστιοφόρο», της έλεγε ο Νίκος κάνοντας ένα εκνευριστικό «τσιπ» με τα δόντια κι ο αδελφός του ο Μπιλάκος τσαντιζόταν, κι ο Αντρέας συμφωνούσε κουνώντας το κεφάλι του.

Και βέβαια θα αναρωτηθείτε ποιος είναι ο Αντρέας και ποιος είναι ο Νίκος και ποιος ο μικρός του αδελφός ο Μπιλάκος. Εγώ είμαι εδώ για να σας εξηγήσω.

Ο Αντρέας ήταν πρώτος ξάδελφος των αδελφών

Πυρπέρη. Ψηλός, γεροδεμένος, με ήρεμο πρόσωπο, ανέκφραστα μάτια και με κινήσεις άχαρες, κάπως σαν ξυλάγγουρο. Είχε τελειώσει την Α΄ Γυμνασίου με άριστα και είχε μανία με τα άστρα και τους πλανήτες. Όλοι τον θεωρούσαν παιδί-θαύμα, ήταν το καμάρι της οικογένειας, ο «νουνεχής», όπως τον αποκαλούσε περήφανος ο παππούς, ο «αστρονόμος μας», τον έλεγε η γιαγιά, το «ούφο», τον κορόιδευε ο Νίκος όταν οι μεγάλοι δεν άκουγαν.

Ο Νίκος ήταν ο μεγάλος αδελφός του Μπιλάκου, συνομήλικος του Αντρέα, αλλά το ακριβώς αντίθετο και στην εμφάνιση και στον χαρακτήρα. Αδύνατος, πετσιί και κόκαλο, άλλοτε υπερκινητικός κι άλλοτε υπναράς σε βαθμό να κοιμάται όρθιος σαν τα άλογα. Για τα μαθήματα αδιαφορούσε και βαριόταν όλες τις δραστηριότητες που κατά καιρούς σκεφτόταν η μαμά τους. Μόνο το ποδόσφαιρο δε βαριόταν. Ήταν γρήγορος στις κατεβασιές, έκανε έξυπνες ντρίμπλες και, το κυριότερο, έπεφτε τόσο θεαματικά που έπαιρνε όλα τα φάουλ και τα πέναλτι. Οι γονείς τους είχαν πελαγώσει μαζί του και μόνο ο θείος Κύμης, ο μικρός αδελφός του μπαμπά τους, αισιοδοξούσε: «Αυτός, και να μου το θυμάστε, έχει όλα τα προσόντα να γίνει ακόμη και πρωθυπουργός», έλεγε ανάμεσα σε δύο ομοιοκαταληξίες. Αλλά τον θείο Κύμη δεν τον έπαιρνε κανείς στα σοβαρά εκτός από τον Μπιλάκο, οπότε δυο λόγια για τον Κύμη Πυρπέρη είναι απαραίτητα, παρόλο που δεν έπαιξε κανένα ρόλο σ' αυτή την περιπέτεια.

Όλοι συμφωνούσαν ότι η περίπτωση του ξεχώριζε, γιατί σε περίοδο οικονομικής κρίσης, σε σημείο να σου πιάνεται η ανάσα και με την ανεργία να μαστίζει τη χώρα, αυτός έβρισκε πάντα δουλειά, δηλαδή του έβρισκαν, αλλά την παρατούσε διότι, λέει, καταπιεζόταν και δεν την άντεχε την καταπίεση. Γι' αυτό το είχε βάλει σκοπό σε πρώτη ευκαιρία να πάει στη ζούγκλα και να ζήσει ελεύθερος σαν τον Ταρζάν! Έμενε στο σπίτι τους, αφού δεν του περισσεύαν λεφτά για να πληρώσει το νοίκι του, και είχε εμφυσήσει την αγάπη του για τον Ταρζάν στον Μπιλάκο, διηγίονταν απίθανες ιστορίες και τις έλεγε κι ωραία, δηλαδή του μικρού τού άρεσαν. Δεν ήταν άσχημα να ξυπνάς το πρωί, να ακούς τα λιοντάρια να βρυχώνται και να φωνάζεις: «Λιοντάρια, κόψτε τις φωνές γιατί έχω τα μπουρίνια μου σήμερα!» και να συμμορφώνονται τα λιοντάρια και να κάθονται σούζα. Ή να κάθεται στο ωραίο σου κλαδί ξαπλωμένος και να σου φέρνουν οι μαϊμούδες τις μπανάνες και τα άλλα φαγώσιμα.

Κι όταν ο Μπιλάκος, βλέποντας την ώρα να περνάει άσκοπα, του έλεγε: «Θείε, έχω να διαβάσω, θα μου πεις τη συνέχεια μετά», εκείνος αποσυρόταν στο σαλόνι κι έπαιζε τον μπαγλαμά του φτιάχνοντας δικά του τραγούδια, αλλά δεν πετύχαινε πάντα τις ομοιοκαταληξίες. Παραδείγματος χάριν:

*«Οχ, αμάν, οχ, αμάν, θα 'θελα να ήμουν Ταρζάν,
να βαρώ το τουμπερλέκι και να παίζω μπαγλαμάν!»*

«Μην παίρνεις στα σοβαρά τον θείο Κύμη», τον συμ-

βούλευε ο πατέρας του και συμφωνούσε η μαμά. Κι ο Μπιλάκος συμφωνούσε με όλους. Ακόμη και με τον Νίκο συμφωνούσε όταν τον συμβούλευε να πάψει να είναι μαμόθρεφτο, το υπάκουο παιδί που κάνει ό,τι του λένε για να μη δυσαρεστήσει κανέναν. Συμφωνούσε με όλους γιατί ήταν αποφασισμένος μία των ημερών να τους παρατήσει όλους και να καταφύγει στην αχανή ζούγκλα και να ζει ζωή και κότα σαν τον Ταρζάν. Ήταν ζήτημα χρόνου.

Η θεία Σόνια, η μητέρα του Αντρέα, τους είχε φέρει στο νησί κι είχαν εγκατασταθεί στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς, ένα σπίτι δίπλα από τη θάλασσα. Ο παππούς, Αγάθωνας το παρατσούκλι του, Χαράλαμπος το κανονικό του όνομα, είχε συνταξιοδοτηθεί ως γυμνασιάρχης κι ασχολιόταν με την Ιστορία, έγραφε στο κομπιούτερ τις βιογραφίες των ηρώων της Επανάστασης του 1821, αλλά με γλαφυρό τρόπο ώστε να είναι προσιτές στην παιδική ψυχοσύνθεση. Τρεις ήταν οι μεγάλες του αγάπες: ο Μότσαρτ, ο Σοφοκλής κι η γιαγιά. Η γιαγιά Ελισάβετ –Λιλή τη φώναζαν όλοι κι εκείνη κατσούφιαζε– έφτιαχνε πολύπλοκα φαγητά, αλλά το μόνο που πετύχαινε ήταν η σπανακόπιτα. Μια ζωή δασκάλα, είχε δώσει τον καλύτερο εαυτό της στο εκπαιδευτικό σύστημα και το ευχαριστώ ήταν να της περικόβουν τη σύνταξη, κι άδικα ο παππούς τής έλεγε ότι για τα παιδιά έδωσε τον καλύτερο εαυτό της. Εκείνη το φυσούσε και δεν κρύωνε.

Οι γονείς των αδελφών Πυρπέρη θα έρχονταν για

καμιά εβδομάδα στο τέλος του Αυγούστου, γιατί είχαν πολλή δουλειά. Η μαμά στην πινακοθήκη όπου ετοιμάζαν μια έκθεση για το φθινόπωρο, αλλά ως συνήθως κάτι είχε πάει στραβά, κι ο μπαμπάς στο λογιστικό γραφείο όπου τον βοηθούσε κι ο θείος Κύμης για να βγάλει ένα χαρτζιλίκι και να μην ισχυρίζεται ότι τον καταπιézουν.

Και το νησί των διακοπών τους; Μακρόστενο ήταν το νησί, μικρό, κυκλαδίτικο. Είχε δύο λιμάνια προσανατολισμένα στον βορρά. Εκείνοι έμεναν στο ανατολικό λιμάνι κι η ζωή δεν παρουσίαζε κανένα ενδιαφέρον. Τουλάχιστον για τις τρεις πρώτες μέρες. Το πρωί το περνούσαν στην παραλία κοντά στην ταβέρνα *Ο Κάβουρας* υπό το άγρυπνο βλέμμα της υπερπροστατευτικής θείας Σόνιας, κάνοντας μπάνιο και παίζοντας, αλλά το πιο σύνηθες ήταν να τσακώνονται ο Νίκος με τον Αντρέα για το ποιος θα μάθει την Αφρούλα τάβλι.

Το μεσημέρι τσακωνόταν ο Νίκος με τον Αντρέα για το ποιος θα ξαπλώσει στην αιώρα του κήπου κι ο υπάκουος Μπιλάκος διάβαζε υπομονετικά την *Κύρου Ανάβαση*, την οποία ο παππούς θεωρούσε σπουδαίο ανάγνωσμα και ωφέλιμο για όλες τις ηλικίες.

Το απόγευμα, ο καπετάν Κάβουρας δραπετεύει από την ταβέρνα, άφηνε στο πόδι του τον παραγιό του και τους πήγαινε βαρκάδα λέγοντας εξωφρενικές πειρατικές ιστορίες κι έχοντας κοντά του την Αφρούλα, ενώ ο Αντρέας με τον Νίκο τσακώνονταν ποιος θα καθίσει δίπλα της κι ο Μπιλάκος κρατούσε ισορροπία για να μη βρεθεί στη θάλασσα.

Το βράδυ, τα τρία ξαδέλφια κάθονταν στη βεράντα του σπιτιού περιμένοντας τις τηγανητές πατάτες, απορροφημένοι ο καθένας στα δικά του. Ο Νίκος κασμουριόταν κοιτάζοντας τα έντομα να στριφογυρίζουν γύρω από τη λάμπα, ο Αντρέας έγραφε ημερολόγιο παρατηρώντας με το σχεδόν επαγγελματικό του τηλεσκόπιο την Κασσιόπη ή ποιος ξέρει ποιον άλλο αστερισμό κι ο Μπιλάκος έστελνε εκτεταμένα μείλ στον θείο Κύμη και στη συμμαθήτριά του, Φωτεινή Μαυροπούλου, για το πώς τα περνούσαν. Ήταν μια ιδέα της μαμάς, ώστε να εξασκηθεί στο κομπιούτερ το οποίο, καθώς έλεγε, «είναι ένα εργαλείο ανάπτυξης και προόδου, Βασίλη, κι όχι μέσον για να σκοτώνουμε την ώρα μας όπως κάνει ο αδελφός σου που παίζει συνέχεια παιχνίδια». Κι ο υπάκουος Βασιλάκης δεν ήθελε να της χαλάσει χατίρι.

Δεν υπήρχαν όμως συγκλονιστικά πράγματα για να γράψει κι έτσι πρόσθετε και μερικά της φαντασίας του, κι ο θείος Κύμης τον παρότρυνε: «Συνέχισε έτσι, ανιψιέ, εσύ μια μέρα θα γίνεις συγγραφέας κι όλοι θα σε σέβονται, χωρίς να ξέρουν γιατί», και παράλληλα έστελνε και μερικές λέξεις για να ψάξει ομοιοκαταληξίες, γιατί ο μπαμπάς τους δεν τον άφηνε σε κλωρό κλαρί. Η Φωτεινή Μαυροπούλου έστελνε με μείλ τα δικά της νέα, και ο Μπιλάκος σκεφτόταν ότι θα γινόταν κι εκείνη συγγραφέας όταν μεγάλωνε, γιατί δεν ήταν δυνατό να εμφανίστηκαν εξωγήινοι στο παρκάκι της γειτονιάς τους. Εκτός κι αν έκανε παρέα με τον Γιώργο Μπαλάνα που έβλεπε εξωγήινους παντού.

Τρεις μέρες είχαν περάσει έτσι ανιαρά κι η Αφρούλα τούς είχε φάει τα αυτιά: «Δε θα νουχάσω αν δεν πιλοτάρω την Τηγανίτα!». Επίτηδες το έλεγε, αφού ήξερε ότι δε θα γινόταν ποτέ κάτι τέτοιο. Ήθελε να φέρει σε δύσκολη θέση τον Αντρέα και τον Νίκο, που δεν της χαλούσαν χατίρι σε τίποτα. Ο Μπιλάκος καταλάβαινε, κι ας ήταν ο μικρός της παρέας, ότι τους είχε γοπεύσει, όπως παλιά η Μάτα Χάρι για να κάνει τη δουλειά της ως κατάσκοπος. Η Αφρούλα επέμενε γιατί ήξερε ότι ντρέπονταν να παρουσιαστούν στον κύριο Σίμο Μασούρη και να του ζητήσουν βόλτα με το σκάφος.

Και δυο λόγια για τον κύριο Σίμο Μασούρη, που έπαιξε σημαντικό ρόλο σ' αυτή την περιπέτεια. Ήταν ένας χοντρός, θεόρατος άντρας με δυνατή φωνή, πολλά λεφτά και καλή καρδιά, ένας ξέγνοιαστος τύπος, ίσως από τους ελάχιστους Έλληνες που είχαν απομείνει ξέγνοιαστοι στην άθλια κατάσταση που είχε δημιουργηθεί και δεν τολμούσες να ανοίξεις την τηλεόραση από φόβο μην τυχόν κι ορμήσουν οι ειδήσεις και σε κατασπαράξουν. Τα πρωινά συνήθιζε να παίρνει την Τηγανίτα και ν' απομακρύνεται μόνος του· του άρεσε να ταξιδεύει ανάμεσα στα μικρά ακατοίκητα νησιά και να απολαμβάνει στη διαπασών τα λαϊκά τραγούδια που ήταν η αδυναμία του.

«Βγάλε από το μυαλό σου την ιδέα να πάμε βόλτα με την Τηγανίτα, και μάλιστα να την πιλοτάρεις. Δε γίνεται αυτό το πράγμα. Αν θες κάνε λίγη υπομονή μέχρι να μεγαλώσω, να γίνω διάσημος ποδοσφαιριστής, να αγο-

ράσω ένα ιστιοφόρο και θα σου το δώσω να το πιλοτάρεις», της έλεγε ο Νίκος ο επιπόλαιος που είχε τα μυαλά πάνω από τα μαλλιά.

«Ζήσε, Μάν μου, να φας τριφύλλι», σχολίαζε ο Αντρέας ο νουνεχής.

«Εγώ όμως θέλω να πιλοτάρω την Τηγανίτα...» τον χαβά της εκείνη και τους κοιτούσε και τους δύο με τα όμορφα θυμωμένα μάτια της.

«Αποκλείεται!» απαντούσαν κι οι δύο με ένα στόμα.

Κι όμως, δεν αποκλειόταν καθόλου, γιατί λογάριάζαν δίχως τον ξενοδόχο, και στην προκειμένη περίπτωση ο ξενοδόχος ήταν ο Μπιλάκος. Και να πώς έγιναν τα πράγματα.

Εκείνο το πρωινό τον έστειλε η γιαγιά στο μανάβικο να αγοράσει λεμόνια και καφέ· η γιαγιά τους είχε μανία με τα λεμόνια και τον καφέ. Ο Νίκος κοιμόταν ακόμα ροχαλίζοντας, η θεία Σόνια είχε αποφασίσει να κάνει γενική καθαριότητα, γιατί είχε πολλά νεύρα, ο Αντρέας έφτιαχνε μια κούνια αλλά είχε μπερδευτεί με το μήκος των σκοινιών κι είχε ζητήσει βοήθεια από τον παππού.

«Και να μην περπατάς αφηρημένος. Να βλέπεις πού πατάς», τον συμβούλεψε ως συνήθως η γιαγιά, δίνοντάς του λεφτά και εκείνος ξεκίνησε.

Σκεφτόταν αν η λέξη «πανούκλα» κάνει καλή ομοιοκαταληξία με τη «ζούγκλα», όταν ένας σκύλος κανελής, ψηλός, με μακρόστενη μουσούδα ήρθε πλάι του κι έκανε ένα περίεργο *γιαφ, ιαφ, αφ, γουουουβ*. Δεν έδωσε

σημασία, γιατί ήταν απορροφημένος με την ομοιοκαταληξία. Ο σκύλος τον ακολούθησε και όχι μόνο δε τον άφηνε, αλλά συνέχισε να μιλάει στη γλώσσα του, βγάζοντας διάφορους περίεργους ήχους, *γουουουφ, γουβ, γιαφ, ιαφ, αφ, γαφ* και τέτοια. Είχε λουρί στον λαιμό και από περιέργεια το κοίταξε. Λεγόταν Σκραμπλ ή κάπως έτσι και κάποιοι τον είχαν εγκαταλείψει στους πέντε δρόμους.

Τέλος πάντων, πήγε στο μανάβικο παρέα με τον Σκραμπλ και τη φλυαρία του, πήρε τα λεμόνια και τον καφέ. Στον δρόμο της επιστροφής έτυχε να συναντηθεί με την Αιμιλία, την κόρη του κυρίου Μασούρη, που έσερνε τον δικό της σκύλο, ένα σκυλάκι απ' αυτά που μοιάζουν με σφουγγαρίστρες. Ο Σκραμπλ άφησε τα *γιαβ, γιαφ* και γάβγισε δυνατά σαν αγριόσκυλο, *γαβ, γαβ, γααααβ*. Τρόμαξε η Αιμιλία, άρπαξε το σκυλάκι της αγκαλιά και το έβαλε στα πόδια. Μόνο που στη βιασύνη της έπεσε το πορτοφόλι της.

«Σκραμπλ, ήσυχα», φώναξε ο Μπιλάκος, πήρε το πορτοφόλι κι έτρεξε να της το δώσει.

«Ευχαριστώ πολύ, αγόρι μου. Πώς σε λένε;»

«Μπιλάκο Πυρπέρη», απάντησε κι ο Σκραμπλ το επιβεβαίωσε κάνοντας *γουφ, γουουουουφ*.

«Πυρπέρης... Πυρπέρης...» μουρμούρισε μισοκλείνοντας τα μάτια της προσπαθώντας να θυμηθεί.

«Είμαι ο εγγονός του γυμνασιάρχη Αγάθωνα, δηλαδή του Χαράλαμπου, δηλαδή του παππού Λάμπη Πυρπέρη...» τη βοήθησε.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Ξινόμηλο
11+ ετών

Ε΄ & ΣΤ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Γιάννης Ρεμούνδος

Οι ναυαγοί της ΤΗΓΑΝΙΤΑΣ

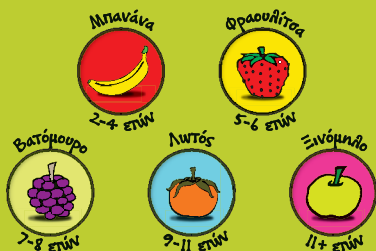
Τι θα έκανες, φίλε αναγνώστη, αν βρισκόσουν ναυαγός μαζί με τους φίλους σου σε ένα νησί στη μέση του Αιγαίου; Θα τηλεφωνούσες από το κινητό στους δικούς σου να έρθουν να σας σώσουν; Αυτό το σκέφτηκαν και οι ήρωες αυτής της ιστορίας, αλλά δυστυχώς το κινητό είχε βραχεί και δε λειτουργούσε.

Θα έριχνες ένα μπουκάλι στη θάλασσα; Αυτό το σκέφτηκαν και οι ήρωες αυτής της ιστορίας, αλλά το μπουκάλι δεν πήγε μακριά.

Θα άναβες μια μεγάλη φωτιά για να σε δουν από μακριά τα πλοία της γραμμής; Αυτό το σκέφτηκαν και οι ήρωες αυτής της ιστορίας, αλλά όταν πήγαν να ανάψουν φωτιά, είδαν ότι στην πίσω μεριά του νησιού βρισκόταν μια συμμορία αρχαιοκάπηλων.

Λοιπόν; Τι θα έκανες τότε, φίλε αναγνώστη; Εδώ σε θέλω, κάβουρα, να περπατάς στα κάρβουνα.

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0226-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12818

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ